

אנשים

מלחמת שוורים

צעירים, שימור לב! ישיש אחד סיים עתה חופשה בת שבועיים בחיפה. סיכום השבועיים הוא כלהלן: הרצאות בשלושה כנסים; סעודה אינסימית בחברת 250 איש; ראיון נות עם 47 משלחות, ופגישות בארבע עיניים עם 50 אורחים בודדים. לשיש בן ה-80 קוראים דויד בן-גוריון. אגב, בן-גוריון ממשיך לנהל את הפליירט שלו עם ח"כ רק"ח תופיק טובי. הוא לא מפסיד שום הזדמנות בכנסת כדי לחטוף שיחה עימו, עובדה שכבר משמשת נושא לבדיחות רבות במסדרונות. למשל: השבוע נאם טובי במליאה, בעברית, כמובן, השמיט בקביעות את המילה "את". הסיגנון הבני גוריון היה משך תשומת-לב הח"כים, עד שקרא ח"כ מנחם בגין: "אתה יכול לר- מר, אתה, אתה הרי יודע עברית יותר טוב ממנו." בפרוטוקול נרשם "צחוק". מאז ששר-האוצר פינחס פסיר כינה בועדת-ה- כספים של הכנסת בתואר "אינפנטיל" את ח"כ פר"י שמעון פרס, קוראים לו במפלגת אגם פרס בשם "הפרופסור". אומרים כי ראש-הממשלה לוי אשכול מחדיר את גישתו הכלכלית לתחומי הכסחון. השבוע הוכיח כי הוא עושה זאת גם בתחומים אחרים. הוא השתתף בטכס חלוקת פרסים לחקלאים מצטיינים בגידול פרחים, ואמר בו, תוך כדי התרוממות הרוח: "הפרחים מדב- רים אלינו בודלארים." ● העצני מגן באותו משפט הרין אליקים העצני את הקהל שהתאסף במצודת זאב בתל-אביב, כדי לחזות במופע הידוע בשם משפטי חרות, אמר: "המשפט אצל היהודים מהנה מקור להנאה, כמו ש- מלחמת השחרים אצל הספרדים. אני בטוח שאילו אמרגן זרין היה מוכר כרטיסים, היה מצליח יפה." ● העצני מגן באותו משפט על חיים אהמסטרדם, שהתפרסם בזכות מכתבו המזוויף למערכת הארץ. נאשם אחר באותו משפט, ח"כ חרות שמואל תמיר, הצליח, בין התפרצות להתפרצות, לחייך לכל עבר, להסתיר ולומר לאחד ה- עתונאים בנימה פילוסופית: "מה אפשר לעשות? אנחנו חיים בעידן של דיסאינט- גרציה." שני אנשים הפתיחו בשבוע שעבר את משתתפי העצרת לזכר קורבנות כפרקאסם, שנערכה בתל-אביב. אחד הפתיח בנוכחותו. היה זה המזרחן המפ"מי וחבר

לא היה ליד התחנה המרכזית. אני גר בבתיים. היות שהרגשתי שיותר נוח לי לגור בתל-אביב, ליד העבודה, נשארתי לגור איתה. אבל שום דבר לא היה בינינו. כל אחד חצי-חצי את הדיירה. לא היו יחסים ביניכם? — היו, והיה לי יותר נוח לחיות שם. היתה מסדרת כביסה והכל. היו לך בחורות באותה תקופה? — כן.

היית מביא איתך לדיירה? — כן, לפעמים הייתי מביא אותן, אף על פי שהיא התנגדה. כמה זמן זה נמשך? — איזה חודש-חצי, חודשיים. אחרי זה צייתי לעזוב אותה. נמאס לי מכל זה. פשוט לא הרגשתי מצפוני איך שאומרים נקי. חיפשתי את האושר, וראיתי שאיתה אני מוצא את האושר. לפעמים היו עוצרים אותה, והייתי צריך לרוץ לדאוג לה, וזה היה מפריע לי בעבודה. לכן החלטתי לעזוב אותה. בערב שהחלטתי קרה לה מיקרה, שלקחו אותה כמה חכורים, כפי שהיא סיפרה, הרביצו לה מכות ולקחו לה את הכסף ושכבו איתה. לכן היתה שרופה לבדיה, וביחוד עלי, שרצייתי לעזוב אותה. אז מסרה עלי את העדות, שאני חי מרתחה.

מכל זה אתה מצטייר כבחור מוליד, ממש פנטסטי. דמות מר נוגדת לחלוטין לכל מה שקראנו עליך בשנתיים האחרונות. איזה בחור אתה בעצם?

— העתונים ניזונים מהמשטרה. המשטרה רצתה להשחיר אותי לפני המשפט. אז היא סיפרה את כל הדברים האלה. חוץ מזה, אני לא שחקן וסולידר. שנתיים ישבתי בבית סוהר, על פריצות וגניבות.

בתקופה הזאת, שהלכת עם שר שכה, היו לך קשרים עם העולם התחתון?

— קשרים ממשים לא. הייתי בביקוח של קצין מיבחה ועבדתי יום-יום. ואת זה אפשר לברר אצל בעל-הבית שלי.

למה אמרו עליך שהיו לך קשרים עם יצאנאות?

— היו זמנים. פעם היתה יצאנית מבר גרת ממני בהרבה. התלבשה עלי כמו ש- היה בקיבוץ. והיא היתה מביאה לי כספים ופתחה בפני דרכי עולם.

אז ככה, כל כמה שנים פותחת לפניך מישהו את דרכי העולם? בענייני כספים, בענייני בארים. לא במין. בקיבוץ לימדה אותך לצאת ל- גור, ובעיר לכארים.

— ובכן, אותה אשה... — הראתה לי את דרכי הכספים. במהרה נמאס לי. אבל דרכה הכרתית פורצים וגנבים.

בן כמה היית? — בן 17, והיא היתה בת 35. גמרתי איתה, אבל המשכתי עם החברים שהכרתי דרכה. המשכתי לגנוב ולפרוץ.

נחזור לשושנה. — מה אתה רוצה לדעת על שושנה? איך עצרו אותך?

— עצרו אותי והתחילו לטחון אותי. זאת היתה חקירה אכזרית. פעם איימו, פעם הבטיחו. היכו אותי, ואחר כך הציעו לי סיגריה, או דפיקה בחוץ, רק שאורה. עד שאמרתי להם אני אחתום על דף לבן, ור- תכתבו אתם מה שאחר רוצים. כשהמשטרה אמרה: ניקח אותך למקום הרצח — סירבתי. למה לא?

— אני לא ידעתי מה הם רוצים. אמרתי להם תביאו את העורך-דין שלי ותגידו לי איפה להצביע, ואני אצביע. אחתום אפילו שהצבעתי שם. הם לא רצו.

עכשיו שאתה בחוץ, לא מטרדה אותך השאלה: מי בכל זאת רצח את שושנה פלוגלמן?

— מטרדה אותי. כן, מטרדה.

מה אתה מתכוון לעשות בנידון? — אני בורג קטן במכונה שנקראת מדינת ישראל. אני יודע שתפקיד המשטרה לגלות כל פשע, אבל אני בכלל לא יודע אם שושנה נרצחה, ואם הגולה הזו היא גופתה של שושנה. דבר אחד אני בטוח שאני אעשה: זה לגלות אם אמנם נרצחה — ומי רצח אותה. ואז אותה הראשון שיסחוב אותה בצחרון למשטרה!

ובינתיים? — שהמשטרה תעזוב אותי במנוחה, כמו כל אדם שסבל מספיח. אני רוצה לפתוח דף חדש.

ההשנתיים שישבת? אף אחד לא יחזיר אותן.

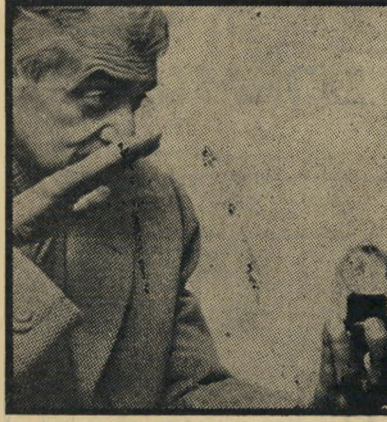
סמל הפוך

כאשר קבע השבוע האמרגן מרקו תורג'מן פגישה בכיתה לזמרת גאלדה גיל, וציין כי עליה להופיע בזמן ולבושה בהידור, סברה היא כי המדובר בפגישה עם אמרגן חוץ כלשהו. כאשר הגיעה גאלדה לביתה של מרקו, הופתעה למצוא שם את כל ידידיה במסיבת-הפתעה שהכין בעלי-ה- בית, שדמתה למסיבת-החגוגה בעושר הכיבוד שבה. באותה הזדמנות דחתה גאלדה הצעה נוספת להופיע בטלביזיה הגרמנית. גיל היא עדיין אחד האמנים הישראלים הבודדים המסרבים, למרות ההצעות הכספיות הקוסי- מות, להופיע בכל צורה שהיא בגרמניה, או בטלביזיה הגרמנית. זמרת ישראלית אחרת, שלא שירתה מעולם בצה"ל מפאת נישואיה, היא ריקה זרואי, היושבת ב- קביעות בפאריס. זה לא הפריע לה, כמובן, להצטלם במדים (ראה תמונה). התמונה הו- פיעה בכתבת-פירסומת בשבועון הצרפתי הצהוב פראנס דימאנס, הגדושה סיפורי- אהבה מעברה הרחוק של זרואי. הפרט ה- מעניין ביותר בכתבה, בעיקר לישראלים: סמל צה"ל, הנעוץ בכובע, הוא הפוך. ● ואם כבר מדובר על זמרים, כדאי להזכיר את בני ברמן. הוא לקח בו כעור כנגדו את הזמרת שולמית ליבנת, הקים יחד עימה צמד שנקרא הגל החדש. ● השחקן האנגלית של כנר על הגג, הוא חיים ברוך פול. אשתו, גליה, מזרזת בינתיים לנצל את סוף הקיץ הישראלי, והיא לוקחת את

זרואי במדי פירסומת ישנו — אבל לא היה

מילה טובה כזו מאדם מחמיר כגמזו, זה דבר בהחלט רציני. מה גם שאין זו בדיחה. מרסל היה פעם שחקן תיאטרון, בלהקה שאירגן בפאריס השחקן הנערץ, קורבן ה- סרטן ג'ראר פיילפ. ● יש אצלכם סטריפטויז? שאל באחד מלילות השבוע לקוח שתוי את הדיסקוטקאי מא-פרופו יואב רחמני. יואב לא היסס, ובמקום לענות לו פשט בו במקום את בגדיו, החל לרקוד ריקוד מורחי, כשרק בגדים לגופו. ● משמעת ספורטיבית למפת גילה ביום הששי האחרון שחקן נבחרת ישראל, הכדורגלן יהודה שהרבני. הוא הזומן לארוחת-ערב חגיגית, שבאמצעה, ב-

שושנה שגב ומגיד-עיתידות

איננו — אבל היה

עוד השולחן גדוש, קם והסתלק. לידידיו שהופתעו, הסביר: "הבטחתי למנהל הקבוצה שאלך לישון מוקדם — יש מישהו מחר."

בסוקי השבוע

- המשורר נתן אלתרמן: "אני יודע שעכשיו הדמוקראטיה היא כל כך איתנה וכל כך בטוחה, עד שבאמת לפעמים גם אפשר להתעלם ממנה."
- הג"ר: "אנחנו יודעים שעכשיו אין תאחת שתלטנות — אין במידה כזאת ש- אפילו אם זה יש, לא חשוב, אין."
- דובר רפ"י פינחס יורמן, על דויד בן-גוריון ולוי אשכול: "ככל שבולטת יותר ויותר הנוכחות של האחד, מתעמעמת ומיטשטשת הנוכחות של האחר."
- ראש עיריית נתניה, משה שקד, על ספקידיו: "הם מקבלים משכורת, מפקים ושותים תה, ואני משמש כגיבור העיר, מזכיר העיר, מהגנס העיר, ומספל גם בקייט."

גורא רובמן

קיבוץ שערי-העמקים אחרון ("אהרונצ'יק") כהן, שבא לעצרת ביוזמתו, למרות שמפ- לגתו לא נטלה בה חלק, ונשא בה את דבריו. ● המפתיע השני בלס בהעדרו, למ- רות שהסכים להשתתף בעצרת, ואף היה רשום בין הנואמים. היה זה המשורר של מקי, אלכסנדר פן. מאוחר יותר נימק זאת בעובדה, שלא היו לי שירים חדשים, המתאימים להזדמנות זו, לכן לא באתי. כמה ימים לאחר מכן פירסם שיר חדש באותו עניין, ביוזמן מפלגתו. ● ואם כבר מדברים על קומוניסטים, יש לציין שהשמחה שורה במעונם. במק"י, למשל, שמחים על העובדה, כי קומוניסטים הבלויים במהדורות החדשות שלו את נאומי של משה סנה באסיפה בירושלים, בה חלק בלוי על הייסו- הסובייטי במועצת-הבטחון. ● ברק"ח, ל- יומאיר יולנר במסעותיו בגוש הקוממו- ניסטי, קודם כל הוא שוחח עם המוגי בולגריה, טודור ז'יבקוב, ולבסוף פיר- סמו השניים הודעה, כי התקיימו "שיחות ידידותיות ונמצאה זהות בשאלות שנידונו. זה, אומרים אנשי רק"ח, ניסוח שאנשי מקי לא הצליחו להוציא אף פעם. הכחנה